

Kære dagbog,

I dag er endnu en normal dag under nedlukningen. Endnu en dag, hvor jeg bare skal være hjemme og have virtuel undervisning. Jeg vil måske gå en tur. Der er jo ikke så meget andet at lave. Der er godt og vel gået 5 uger, og der sker stadig ikke noget spændende. Det er det samme man står op til hver dag. Der sker så lidt, at højdepunktet på min dag er at gå en tur med min familie eller handle ind. Men jeg synes at alt, er gået fint indtil nu. Jeg føler faktisk, at tiden er gået okay hurtig. Jeg har ikke kedet mig så meget, som jeg troede jeg ville. Det er dog ved at være lidt irriterende, at skulle være sammen med sin familie hele tiden. Jeg kan slet ikke overskue at høre på min mor nævne en ting mere om corona. Vi kommer allesammen op at skændes, fordi de går mig så meget på nerverne nu. Det kunne være så rart at komme tilbage til sin normale hverdag, og komme lidt væk fra huset. Jeg kan mærke, at det virkelig er hårdt, når jeg begynder at tænke på, at jeg endnu ikke ved hvornår vi kommer i skole, eller om vi overhovedet kommer i skole igen. Jeg ville ønske, at der var et mål, så man kunne sige til sig selv: Det er bare 3 uger endnu, og så kan du komme tilbage på skolen og få den sidste tid med dine venner. Det kan man desværre bare ikke. Det er ubehageligt at gå i uvisheden. Jeg ville bare så gerne have haft en ordentlig afslutning på alle de år, man har gået i skole. Sige farvel til sine lærer og kammarater. Jeg har virkelig haft tid til at reflektere over, hvor dejligt det egentlig er at gå i skole, og have muligheden for at kunne se sine venner hver dag. Jeg føler, at jeg er begyndt at sætte mere pris på skolen. Normalt ville jeg nok ikke have ønsket at komme tilbage, men nu er det faktisk bare alt jeg tænker på. Man skal virkelig ikke tage den tid, man har sammen forgiven. Men desværre bliver vi jo nok nødt til at vænne os til den her hverdag. Der kommer til at gå lang tid før, alt er tilbage til det normale. Selvom det er trist, er det også vigtigt at huske på, at det er godt at COVID-19 bliver håndteret, som det gør. Jeg husker mig selv på, at det gælder om menneske liv. Det er godt at vi har lukket ned nu, så vi ikke ender ud i så vilde scenarier, at sundhedspersonlet ikke kam håndtere det mere. Ingen ville se en situation, hvor man bliver nødt til at vælge hvem der skal have respiratorerne, fordi der ikke er nok. Det håber jeg virkelig ikke sker.

Mit største ønske lige nu er virkelig at vi alle forhåbentlig kommer nogenlunde over på den anden side. Jeg ser virkelig frem til at det får en ende. Til at vi kan komme tilbage til vores normale liv. Så vil jeg glæde mig til at kunne give den gas med mine venner igen. At kunne feste, og bare have den bedste tid i mit liv.